

senki sem tudja már, mi történt májusban
fürdünk, ha fürdünk még furcsa, mély légszomjban
vakító testek – úsztunk – az éjjéli sós tóban
mostanra mindez csak nehézkes légszomjban
éget, ha átéget még –
senki sem tudja már, mi történt májusban
öreg lett közben, elmenekült messzire az idő

gyáva idő! ki bírja mindezt ki idétlen légszomjban?
feltűnve régi dallamban, Guillaume de Machaut-ban
s hogy felúszott két lány napozni a forró, kék Holdba
én maradtam, hallgatni miket zúg éjszaka fülembe az erdő
mostanra mindez alig van itt, vadító, mély légszomjban
gyűr le, kimerülve lehang: szív, agy, tüdő, csontok, drága velő
vajon mivé lett, merre lett fiatal húsunkban
ha eleredt és egeket némán vándorolt be
fölöttünk éjszaka
susogva az erdő?!...

lebírja, elhordja sok kincsét az idő
és most már minden sós szép haját forró iszapjába besző
valaki törülközőt dob be és beszél:
mostanra minden áll, bámul bávatag légszomjban
feltűnve régi dallamban, Guillaume de Machaut-ban
senki sem tudja már, mi történt májusban
bár alattunk, mellettünk egyre tündököl még, ringat
a Hold, a holdtengerek alatt elterülő erdő

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Fazakas Attila

Látó Szépirodalmi Folyóirat